

Miquel Ramon Quilis i Ferran Llorca, la cara oculta d'Unió Valenciana

“Nosaltres som, econòmicament, els aliats naturals dels catalans”

Miquel Ramon Quilis (València, 1951), senador d'UV, i Ferran Llorca Arándiga (Sedaví, 1941), encarregat de finances d'UV. Formen part d'una sintonia distinta, i, segons asseguren, majoritària, que està començant a canviar la imatge residual del partit que lidera González Lizondo.

Miquel Ramon i Ferran Llorca, dues veus en desacord amb Lizondo.

RAFA GIL

Segons declaracions de Vicent González Lizondo, en UV no hi ha corrents sinó "chivatos" del PSOE i del PP. ¿Això és així?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Evidentment, en UV estan prohibits els corrents i els sectors. Això no vol dir que no hi hagen persones que pensen més d'una manera que d'una altra.

—¿I quina és una manera i quina l'altra?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Lògicament, la joventut pensa d'una manera més progressista i els majors són més reaccionaris.

—Les diferències, en tot cas, ¿són no més generacionals?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo crec que

com que no existeixen organitzadament, no existeixen. Evidentment, hi ha sintonies. És un poquet prompte perquè en UV existesquen aquests corrents establerts, però sí que hi ha una sintonia que potser no és generacional, perquè quan arribem a un congrés es nota que hi ha sectors que van per una línia i sectors que van per una altra línia.

—¿I què podríem dir que defineix aquesta sintonia?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Sempre he pensat que en tots els partits és la joventut la que fa de motor, la que obliga els més majors a anar en una direcció. La diferència entre una i altra sintonia és que uns volem anar un poquet més de pressa i uns altres volen anar un poquet més lentament, perquè no combreguen

amb les idees dels més joves, perquè pensen que estratègicament no és el moment... Exactament no sé definir-te, però contínuament ens trobem un grup que estem més disposats a assumir les reivindicacions més progressistes, i uns altres que estan acostumats a conservar un estatus anterior.

—¿Es podrien sintetitzar els punts de sintonia distints del partit?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Són evidents. Sobretot, el *tempus*: uns volen anar més de pressa, i uns altres no s'atreveixen a anar, probablement perquè o no són nacionalistes o per por a les paraules.

—Es, per tant, una qüestió de velocitat.

—MIQUEL RAMON QUILIS: Sí, de velo-

citat. I podria ser, encara que no m'ho vull creure, que algú estiguera fent de fariseu. Però el fet és que tots diuen que aquest és el nord i que aquesta és la línia. I després, hi ha qüestions puntuals de nivell sociològic: d'esquerra, de dreta, de centre... Però això tot és superable.

—*Aleshores, això que se n'ha dit "sector nacionalista d'UV", ¿no existeix?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: En UV tots són nacionalistes, i el que no ho siga està de sobra. Això ha sigut fruit de debats molt importants i s'ha assumit a poc a poc. Recorde els escalons que hem hagut de passar: de valencianistes a autonomistes i d'ací a nacionalistes. D'una manera no unànime, però sí majoritària.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Crec que esteu perdent de vista una cosa molt important: s'ha de parlar del poble valencià com és. UV és el reflex, l'expressió i la voluntat d'una part del poble valencià que aspira a conservar la seua identitat, perquè té clar que per molt de confusionisme que hi haja hagut respecte que som tots iguals en una àrea determinada del Mediterrani, hi ha unes diferències claríssimes que ens diferencien dels mallorquins, dels catalans, dels murcians i de tot el món. És cert que hi ha hagut en UV qui ha estat utilitzant aquestes diferències equivocadament, perquè en compte de parlar a favor de les nostres coses, han estat parlant en contra de Catalunya. En UV hi ha gent que té idees i que pensa com construiria la nació valenciana, però una altra cosa és que se'ns utilitze, al partit, com a arma llancívola anticatalanista. Nosaltres, la gent com Miquel i jo, per principi no estem anti res, estem a favor de la nostra terra. Jo no tinc res en contra dels catalans. És més: crec que tenim molt a aprendre dels catalans. I la política anticatalanista és un error. A algú, de Madrid o d'on siga, li interessa dividir-nos, perquè nosaltres, econòmicament, som aliats naturals dels catalans. A Madrid no tenim res més que pagar impostos. I això és una barbaritat.

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo voldria matisar. En UV no es planteja el nacionalisme des de l'anticatalanisme. En el moment del seu inici sí, però ara no. I jo voldria afegir que tenim una assignatura pendent: parlar amb Convergència i Unió com més prompte millor.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Si Espanya fóra el que ha de ser, que és un estat federal, i jo fóra president del go-

vern valencià, amb el primer que m'ajuntaria seria amb el govern català.

—*Això ho diu vostè a títol personal, ¿no?*

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Això ho dic jo ací i en Ràdio Nacional. Ací el govern se sustenta emotivament en el

Miquel Ramon:
"Lizondo ha abanderat l'autodeterminació, quan, estic convençut, no li naixia"

vot d'andalusos i extremenys, i ens està desfigurant més els xurros que han vingut a conquerir-nos a última hora que totes les conquestes que han inventat dels catalans. Algú haurà de dir les coses com són. Ací està opinant qui no té les arrels en la Comunitat Valenciana. Gent immigrada de fa quatre dies i captada pel PSOE.

Si els líders d'UV es plantejaren governar aquesta nació, estarien fent un projecte de govern nacional, però com els

Ferran Llorca:
"El pacte municipal amb el PP és un error històric que pagarem molt car"

líders estan pensant a governar la ciutat de València, estan fent-se una jaqueta a la mida d'ells. Aleshores, UV, avui, és un vestit a la mida de Vicent González Lizondo per a tractar de governar la ciutat en coalició amb el PP. Un error històric que pagarem car. Aquest govern és

un luxe que pot permetre's la dreta valenciana, però el poble valencià, no. Mentre les coses estiguen com estan, els pressupostos generals de l'estat es fan a Madrid, i Madrid no promou una ciutat perquè triomfe el centre-dreta.

—*¿Però vostès són de centre-dreta?*

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Estem cansats de dir que som un partit centrat: no som de dreta ni d'esquerra. Ací tens un home que és de centre-esquerra: Miquel Ramon. I ara teníem una ocasió d'or per a haver-ho demostrat, i a la primera de canvi ens n'hem anat a pactar amb el PP. I a més, amb condició de vençuts. I al segons pas, a les pròximes generals, podem estar sumits en el PP.

—*En canvi, alguns sectors del PP no ho veuen així. Creuen que UV ha tret molt amb el pacte.*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Ha estat l'abraçada de l'ós. Aquest pacte ens ofegà a la llarga si no som capaços de demostrar el que som, si no fem veure que som molt diferents del PP. El PP és un partit centralista, igual que el PSOE. Jo, si UV acorda majoritàriament anar-se'n al PP, em quedaré en casa o em buscaré un partit nacionalista. Ho tinc claríssim: jo no.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Ni ell ni molta gent.

—MIQUEL RAMON QUILIS: La voluntat d'UV és la de partit majoritari, i no residual com és ara. I primer s'ha de conscienciar la gent del nacionalisme. El poble valencià no té consciència de poble, i aquesta és la nostra obligació. Explicar que el nacionalisme valencià existeix i que són nació valenciana. És molt difícil i molt llarg, però no hem de tenir pressa ni ens hem d'equivocar. No podem pegar bandades ni a la dreta ni a l'esquerra. Oblidem-nos inclús de dreta i d'esquerra, ja sé que aquest discurs és molt vell i té unes altres connotacions, però no m'importa si aconseguim el nacionalisme valencià. Per això, la meua idea és que UV ha d'obrir-se a tota la societat, a tota, sense manies

—*Part d'aquesta societat veu un obstacle en UV: González Lizondo.*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo preferesc no parlar de persones. Els líders són renovables; les idees no. Jo no puc negar el populisme de González Lizondo; és cert que té un rebuig, però tota la gent en té.

—*Ara com ara, ¿UV és Vicent González Lizondo i viceversa?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Aquesta és la imatge que la premsa ha donat, però

jo no hi estic d'acord. Dins del partit se l'ha contestat moltes vegades. I se l'ha fet rectificat quan alguna decisió no estava ben presa. Inclús se l'ha fet abandonar l'autodeterminació, quan jo estic convençut que no li naixia. Les bases li estaven reclamant tirar un pas endavant.

—*¿Quina incidència comarcal té ara mateix aquesta sintonia distinta?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: No puc dir-te el percentatge, però sí que puc dir-te que és majoritari en el partit.

—*I si és majoritari, ¿com acaba de ser elegit González Lizondo president?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Molt senzill: perquè no es qüestionava la figura de Vicent González Lizondo. Perquè en aquests moments no tenim una figura alternativa.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: La llista no ha estat contestada perquè ha estat consensuada.

—MIQUEL RAMON QUILIS: El consell provincial que ha eixit és molt més reivindicatiu que el que tenia. El que tenia era molt més còmode per a ell. Ara se sent coses. Per exemple, ell va haver de dir que mai aniria amb el PP a les generals.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: L'hem obligat a dir-ho. Si mires la meua comarca, l'Horta Sud, ell només domina on ha donat sous i ocupacions, i fora d'això, res. Ni a Alacant ni a Castelló.

—MIQUEL RAMON QUILIS: El discurs nacionalista ha quallat sobretot en les comarques. Els afiliats de les comarques són més nacionalistes que els de la ciutat de València. I sense distinció de províncies.

—*¿La militància històrica també està per la renovació?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo sóc històric, eh, però la militància històrica a què fas referència, en un principi va posar moltes reticències, però a poc a poc van apareixent conversos de molta categoria.

—*¿Els noms?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo preferesc no dir-ne, perquè si me'n deixe algun s'enfada.

—*Hi ha qui assegura que en el fons de la qüestió només hi ha rivalitat entre dos vells líders: Vicent González Lizondo i Miquel Ramón Izquierdo, el seu pare. ¿Es així?*

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Opinaré jo perquè es tracta de son pare i pot estar condicionat. Et comentaré una conversa que vaig mantenir amb Miquel Ramon Izquierdo durant tot l'embolic del congrés. Li vaig dir: mira, Miquel, si m'hagueren preguntat fa sis mesos si s'havia de canviar el líder d'UV, hauria dit que sí. I si m'hagueren preguntat qui havia de presidir el consell polític, hauria dit que tu. Però ara, l'única persona que pot catalitzar i coordinar les voluntats d'UV ets tu. Així és que no pots dimitir. ¿Perquè no podia dimitir? Perquè si ell dimitira González Lizondo tindria un passeig triomfal per a poder aliar-se amb el PP. I seria un gran retrocés per al nacionalis-

major per a anar a Madrid totes les setmanes, ho va deixar.

S'han fet moltes injustícies amb la figura de Miquel Ramon Izquierdo, perquè ningú se'n recorda que el primer que va ficar el valencià obligatori en les escoles municipals va ser ell, quan no ho feien ni els catalans. Estem parlant de l'any 72.

El primer ban que va eixir en valencià a València, va ser el de Miquel Ramon, i quan per falles va venir l'alcalde català Masó i li va preguntar que com ho havia fet, li va contestar que enviant-ho a la impremta. Mon pare té una edat i ha estat fruit de la seua circumstància. I si jo parle en valencià, és per ell, que em va apuntar a totes les institucions valencianistes.

—*¿Parlem de llengua?*

—MIQUEL RAMON QUILIS: Jo preferesc no parlar de la qüestió lingüística. No, perquè parlar-ne equival a enfrontaments.

I no estem per a enfrontar-nos.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: Però si ni tan sols nosaltres ens podem aclarir en quina és la classe de valencià que devem parlar. Si no ens hem aclarit els de casa, ¿com hem de parlar respecte als altres?

—MIQUEL RAMON QUILIS: Això no és tan important. La grafia ens la pot dictar un o un altre, haurem de dir qui; la cosa important és la

construcció de la frase i la utilització de les paraules. Jo puc aprendre a escriure d'una altra manera Jo abans escrivia xiquet amb ics i ara, com que no m'agrada escriure xiquet i Xixona amb la mateixa grafia, ho faig amb *ch*, que és com diu l'acadèmia.

—*En tot cas, vostès són partidaris de les normes de Garcia Broch.*

—MIQUEL RAMON QUILIS: El partit ho té acordat, i jo no hi puc estar en contra, perquè és un acord unànim del partit.

—FERRAN LLORCA ARANDIGA: La llengua és la ferramenta vostra, però permeteu-me que em riga perquè la meua ferramenta són els diners.

Tot fa falta en la vida, però a partir de tenir la panxa plena. I no hi ha res que no es pugui arreglar en una taula.

¿La guerra de la Unió?

Mentre González Lizondo esgrimeix els seu escorç més anticatalanista i amenaça amb la resurrecció de la fantasmagoria per als pròxims dies, el laboralista Miquel Ramon Quilis, fill del que fóra l'últim alcalde franquista de València, i el promotor Ferran Llorca Arandiga, ex-PP i membre de l'executiva d'UV, promouen una "sintonia renovadora i progressista" en UV. Després del pacte amb el PP, el partit unànim ja no ho és tant.

me valencià. Inclús homes com Miquel Ramon, que si fa quinze anys li ho hagueres preguntat t'hauria dit que no, a última hora de la seua vida estan plenament convençuts que l'única solució que hi ha per al poble valencià és el nacionalisme.

Miquel Ramon és un home molt seriós, i quan diu que sí és perquè s'ho ha pensat molt i perquè està disposat a deixar-se la pell.

Aquesta és la gran diferència entre un líder i un altre. I ho dic jo, que no sóc de la seua corda.

—MIQUEL RAMON QUILIS: Ni jo. Només en una ocasió, en un congrés, vaig dir que per primera vegada, i sense que servira de precedent, estava d'acord amb mon pare. Bé, el cas és que mon pare mai ha tingut afició a cap càrrec. Ho ha demostrat al llarg de la seua vida política i en UV, que quan va arribar el moment en què va pensar que era massa

Miquel Alberola